

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

De odio. Eius definitio. Capvt XXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

pateretur, quasi periculi aliquid portenderet, superstitiosè à motione castrorum, suadentibus nonnullis, abstinuit, ex quo florentissimum exercitum in lanienam apertam coniecit. Quin & populum, sua memoria adeo amentem refert Vines, vt Lunam ab asino e-potam, vanis terroribus inductus crederet: cum asino de fluuio, vt assoler bibente, Lunæ imago reidens in fluuio, ad obiectam nubem subito se condidisset. Quamobrem, & miser asinus in carcerem actus, & post legitimam quaestionem factus est, vt Lunam mundo redderet. Dicit non potest quantum in eo superstitio-nis genere luserint oratores, & quam graues inde terrorum affectus incusserint, quos prodita calliditate, sedare, & in risum vertere facillimum fuit.

At in lacris concionibus, alia habemus non vana terreculamenta, sed firmissima iracundia Dei in improbos argumenta, in quibus cœlestis illa eloquentia, vt alias videbimus, triumphare solet.

De metus remissione nihil hic attinet pluribus dicere, cum ex contrario affectu spei, & fiducia fati sit manifestum.

De odio.

Eius definitio.

CAPVT XXIII.

QVæ de amoris natura dicta sunt hæc-ius, commodiorem ad omnes odij affectus cognoscendos sternunt viam. Vt enim amor, est ad rem dilectam naturalis quædam propensio, sic odium, est animæ ab eo, quod malum sibi esse sentit, auersio. Nonnulli cum ira confundunt, siquidem D. Augustinus in libro definitionum, Odium, vererem iram ex pluribus causis collectam, & diuturno tempore perseverantem definit, haud multum à Marco Tullio dissentiens, qui odium iram inueteratam esse dixit. Sunt ista quidem inter se magno affinitatis vinculo contincta; differunt tamen non nihil, vt ingeniosè obseruat Arist. in Rhet. Primum enim, ira propriè ex priuatis, aut communibus, quæ ad nos quoquo modo spectant iniurijs, ebullire solet, odium, ex fontibus magis vniuersis oritur, vt ex improbitate, licet ipsa minime nos læserit, improbos quippe omnes auersamur, non autem omnibus iusticiamur, sed singulis, à quibus nos laesos

esse arbitramur. Deinde ira, cum molestia quadam, & dolore coniuncta est, cum præsertim perturbationis, quasi fluctus intumescunt. Odium sine molestia est, & dolore eius, qui odit.

Tertiò, ira studet dolorem, & cruciatum inferre ei, cui succenset Odium, malum potius, quam molestos sensus machinatur. Postremo, ira mitigatur facilius, & malis illius, cui irascitur satiata statim deferuescit. Odium sanatur difficilius, & nulla ferme mali magnitudine superatur.

De quatuor odij generibus.

CAPVT XXIV.

NON vna est odij natura, sed in multos veluti concisa ramos, qui videntur ad quatuor capita posse referri commodius. Vnum est odium melancholicum. Alterum feruam. Tertium humanum. Quartum denique naturale. Melancholicum, ex atræ bilis redundantia oriri solet, quæ ita plerunque miseros agit, & verfat, vt omnes honestas voluptates, lucem, homines, se denique ipsos oderint. Itaque conscios fugiant oculos, vitæ ciuiliis auersantur studia, & in vastas penetrant solitudines, in quibus hominum odio, & vitæ tædio contabescunt. Talis fuit Timon *quisd. sp. nos.* in omni genus humanum singulari odio teter, & funestus, qui se nullum luculentius populo Atheniensi largiri posse credebatur beneficium, quam si ad mortis compendia, patibula, & funes suggereret. Hanc odij versaniam *morbum Bellerophontæum* antiqui nominarunt, quod ea ipsa tristitia tæbe, labora *Rutilius Lupus in i. inerario.* rase Bellerophon crederetur, vt iudicat Rutilius Lupus.

Eiunc nimia bilis morbum assignauit Homero.

Bellerophontæis sollicitudinibus.

Sed homo Ethnicus, Christiano nomine perinfectus, imple Anachoretarum, & Monachorum institutum fugillat, quos *Luci fugas viros* nominat, & Bellerophontæo morbo percitos, in solitudinibus degerere existimat. Si quem habuisset rerum diuinarum sensum, homo ad cœlum magis aptus, quam ad cœlum, agnouisset nullos esse lætiores, nullos tranquillioris animi, vt æque commodioris, quam qui remisso vanissimis rebus nū-

D d d cio,

Odia qua-
tuor.

Rutilius
Lupus in
i. inerario.